

Preek n.a.v.

Markus 5 : 21-43

De opwekking van het dochtertje van Jairus door

Dr. P.H. van Harten

1971- 1975
predikant te
Dinteloord en Prinsenland

De opwekking van het dochtertje van Jairus

LITURGIE :

Votum en groet
Zingen: Psalm 95 : 1 en 2
Wet des Heeren
Zingen: Psalm 86 : 3
Gebed
Schriftlezing: Markus 5 : 21-43
Zingen: Psalm 147 : 2, 3 en 6
Prediking
Zingen: Psalm 42 : 5 en 7
Dankgebed
Zingen: Psalm 146 : 3
Zegen

Tekst: Markus 5 : 36

"En Jezus terstond gehoord hebbende het woord, dat er gesproken werd, zeide tot de overste van de synagoge: Vrees niet, geloof alleenlijk:"

Gemeente,

in één van de psalmen, te weten psalm 147, zingen wij: "Die hoe het ook moog' tegenlopen, gestadig op Zijn goedheid hopen." Wat is dat een geweldig iets, als wij het zo mogen beleven. In God geloven en op Hem hopen als het goed gaat in ons leven is al moeilijk. Zonder Gods hulp gaat dat niet. Wij hebben die hulp nodig om het niet te verwachten van wat wij zijn of hebben. Maar nu, als de stormen komen, en het werkelijk gaat tegenlopen, en dat op een aller verschrikkelijkste manier. En dan toch geloven, dat het God niet uit de hand loopt, en dat Hij alles wèl zal maken! Het is waar, het geloof is dan wel in zijn element. Wanneer is een vliegtuig in zijn element? Niet, als het met zijn wielen op de grond staat, maar als het zich in de lucht verheft, en elk steunpunt op deze aarde kwijt is. Zo is het ook met geloof. Het is in zijn element, als wij geen houvast hier beneden hebben, maar ademend in de sfeer der genade, het van God alleen verwachten. Maar om dat te kunnen beoefenen is dubbele genade nodig.

En nu ligt voor ons de bekende geschiedenis van de opwekking van het

dochtertje van Jairus. Hier zien wij hoe het tegenloopt, en wel zo, dat het naar menselijke berekening helemaal foutgaat. Maar hier zien wij óók, dat wij ook dan van de Heere grote dingen mogen verwachten.

*

Hierover willen wij nu nadenken. Boven de prediking schrijven wij:
De opwekking van het dochtertje van Jairus.

Wij letten daarbij op :

1. een kritieke zaak;
2. een verloren zaak;
3. een heerlijke zaak.

1. een kritieke zaak;

Ja, dat is het echt wel. Een grote nood wordt aan Christus voorgelegd. De evangelist beschrijft ons eerst, dat Christus terugkwam uit het land der Gadarenen. Daar was men met Hem verlegen geweest. Ja, dat is mogelijk, ook in ons leven. In het land der Gadarenen had Christus een man genezen, die van de duivel bezeten was. De reactie van het volk daar was ontstellend geweest: "Wilt U alstublieft weggaan!" Dat kan ook nu. Christus bidt ons: "laat u met God verzoenen." "Bedenk wat tot uw vrede dient." En wij gaan terugbidden: "Wijk van mij, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust." Wij verstaan onze nood niet. De prijs is ons te hoog. Het kost ons te veel, namelijk onszelf.

Het kan ook andersom. Dat wij juist om Christus verlegen zijn. Dat blijkt als Christus terugkeert naar Galilea, waarschijnlijk naar de plaats Kapernaüm. Een hele menigte staat Hem al op te wachten. Christus is nog aan de oever van de zee, als er een man naar voren komt. "En ziet ...", zo lezen wij. Het wordt ons als een opmerkelijke zaak meegedeeld. Er komt een overste van de synagoge naderbij. Iemand, die behoorde tot de notabelen van het stadje. Aan hem was de leiding toevertrouwd van de eredienst in de synagoge.

Deze komt nu door de nood gedreven tot Christus.

Er is nood in zijn gezin. En de nood in onze levensomstandigheden kan tweërlei uitwerking hebben. We proberen onszelf er door heen te slaan. We klemmen de tanden op elkaar. Of ...het brengt ons

tot inkeer. In de nood zien wij, dat er maar één houvast is. De Heere slaat ons wel, maar het is naar Zich toe. Onze nood is een middel in Zijn hand om ons bij Hem te brengen. Gelukkig als het ons zo mag vergaan. Wat eerst verlies scheen, blijkt later winst te zijn. Zo komt hier ook Jairus tot Christus. Voor ieders oog. Zijn waardigheid gaat er aan. Doch het deert hem niet. Als er werkelijk nood is, valt er veel weg, dat eerst onoverkomelijk scheen. Misschien hebt u het in uw eigen leven al ontdekt. "En Hem ziende ...", zo lezen wij. Mogelijk heeft Jairus ook op de uitkijk gestaan. "Kwam Hij maar!" En nu is Hij daar. Daar zal wat in hem omgegaan zijn, toen hij Hem zag, Die machtig is te helpen in de nood. Of Jairus lang gewacht heeft, weet ik niet, maar wèl, dat Christus ook nu te zien is. Te zien is Hij in de prediking. Nog steeds, al is Hij in de hemel. In de prediking wordt Hij voorgesteld als de almachtige en bereidwillige Zaligmaker. Als wij, in onze ellende, Hem zien in het gewaad van Zijn Woord, wat gaat er dan in ons hart om. Een schipbreukeling op de wijde zee ziet de Rots, waar hij veilig kan landen. Vlakbij! Mag ik u eens vragen: "Staat u ook op de uitkijk?" "Gaat u 'naar de kerk, en slaat u uw bijbel op met de bede: "dat ik Hem mag kennen." In Zijn gepastheid en dierbaarheid, als de van God gegeven Zaligmaker. Niet in de dode beschouwing, maar in de levende aanschouwing. Weet u wat er gebeurd, als een mens de heerlijkheid van Christus aanschouwt? Die valt neer. Kijkt u maar naar Jairus. Hij valt neer ... aan de voeten van Christus. Dat is de beste plaats die er is. Met onze schuld, onze nood, en de gebrokenheid van het leven, dáárheen! Wij mensen doen zo graag in ernst, wat voor de kinderen alleen maar spel is. Op stelten, een halve meter van de grond, bewegen zij zich voort. Zo zijn wij in geestelijk opzicht vaak zulke steltlopers. Wij maken ons groot en hoog. Zelfs met onze godsdienst. "Ik ben dit", zeggen of denken wij dan. Of, "Ik heb dat meegemaakt." Vindt het maar niet erg, als God ons zo'n duw geeft, dat wij er vanaf tuimelen, en komen aan de voeten van Christus. Met een verbroken hart. Dan zijn wij mensen, hulpeloze zondaren, op de juiste plek. "Heer', en Heiland, aan Uw voet vloeit de balsem, toeft de vrede." Daar wordt hulp en uitkomst geboden. Daar zijn reddende handen en vriendelijke ogen. Zo komt ook Jairus. Wat is zijn nood? Hoor, hij bidt. Het is geen flauw en harteloos gebed. Dat zou de naam van bidden ook niet kunnen dragen. Dat is maar het lispelen van wat woorden. Hij bidt zéér. De nood dringt hem. Het vertrouwen op Christus ondersteunt hem. Het eerste woord, dat over zijn lippen komt, is "mijn dochtertje ...". Een vader komt voor zijn kind.

Vader of moeder, die dit hoort, bent u al voor God gekomen met uw kind of kinderen. Nee, niet drie maanden geleden, maar vandaag of gisteren. Hebt u het gezegd tegen de Heere: „O God, mijn dochttertje, mijn zontje, mijn kind . . . , geef, dat het voor U mag leven. Geef, dat het zijn leven niet verslingert in de dienst van deze wereld. Geef, dat het door U getrokken en geleid mag worden." Elke ouder geeft zijn kind te eten. Wel, u verzorgt toch niet alleen de aardse en tijdelijke belangen van uw kind? U laat uw kind toch, niet doorreizen, daarheen, waar het zonder God zeker komen zal, in het verderf. Doe als deze vader: spreek met Christus over uw kind. U werpt misschien tegen: "Mijn kind wil van geen kanten." Maar de vraag is niet, of uw kind wil, maar wat Christus wil, en of u te vinden bent aan Zijn voeten. En nu Jairus. Wat is, er precies aan de hand? Uit een ander evangelie weten wij, dat het ging om een meisje van twaalf jaar oud, zijn enig kind. En dat meisje ... , och laat de vader het zelf zeggen: "mijn dochttertje is in haar uiterste. "Geleid door de Geest der gebeden, vertrouwend op Christus, maakt hij Hem zijn nood bekend. Het kind ligt op sterven. "Kom toch, Heere, -en legt uw hand op haar, opdat zij behouden worde, en zij zal leven." Hoort u zijn geloof. Hij weet het: Jezus kan hier nog wonderen doen. Dat Hij dan nu kome, en Zijn ontfermende liefde haar bewijze. Maar dat Hij spoedig kome. Want zij is in haar uiterste. Elk moment kan te laat zijn. Ziet u, hoe kritiek de zaak is ? En misschien, dat iemand nu naast Jairus neerknielt, biddend en smekend: O Heere, mijn zoon, mijn dochter, mijn gezin, mijn ziel ... haast U tot mijn hulp. De ·nood is zo groot. De zonden zijn zo vele. Hoge bergen van bezwaren rijzen op. Hoge golven van beproevingen komen op mij af. De wateren van de moeite en beproeving zijn tot aan de lippen gekomen. Als het nu nog verder stijgt, gaat het absoluut fout. ·Maar als U nu komt, kan het nog. Want Gij zijt zo machtig. Gij zijt machtig een keer te brengen in de omstandigheden. Gij kunt het leven; dat ten dode wankelt nog vastgrijpen. Doch het is in het uiterste. Haast U, eer ik verzink, en niet meer boven kom." Zo mogen wij komen. En de enige grond waarop wij hebben te bouwen is niet wat wij er van gemaakt hebben. Er is maar één vaste grond, waarop wij ons mogen verlaten: Gods Naam en Gods genade in Christus. Dat mag ons moed geven, hoe het ook gaat. Dat willen wij zien in onze tweede gedachte.

2. een verloren zaak.

Een verloren zaak: daar ziet het zo direct helemaal niet naar uit. Leest u vers 24 maar: "En Hij, Jezus, ging met hem." Het staat er zo eenvoudig, maar het is een wonder van ontferming. De Heere neemt de zaak over. Een mens, die dat mag weten, kan adem halen. 'k Riep God niet vrucht'loos aan, Hij wou mij niet versmaan, in al mijn tegenheden. Dan mogen wij het zeker weten, dat de Heere uitkomst zal geven, al is de nood nog zo groot. En dan gebeurt het. Er komt oponthoud. Het hele verhaal behoeft hier niet verteld te worden. U kunt het nalezen in uw bijbel. In het kort komt het hier op neer. Jezus, omstuwt door een grote menigte, gaat voort naast Jairus. Op weg naar diens huis. En onderweg is er die vrouw. Twaalf jaar was zij ziek geweest. Net zo lang als het dochtertje van Jairus oud was. En nu neemt zij de gelegenheid waar. Komend van achter, raakt zij in het geloof de zoom van Christus kleeft aan, en wordt genezen. Terstond daarop staat Christus stil, en vraagt wie Hem heeft aangeraakt. Op het eerste gezicht zijn er dat velen geweest. Dat is ook nu nog zo. Elke kerkganger komt al met Hem in aanraking. Maar wie raakt Hem aan in het geloof? Dat komt veel minder voor. En nu kan zij niet langer verborgen blijven. Doch nu verschrikt de Heere haar niet; integendeel, Hij vertroost haar. Genezen, gered en gezegend mag zij heengaan. En daar staat Jairus te wachten. Een ander gaat hem voor. Ja, dat kan in het leven der genade. Iemand is tot Christus gevluht, roept Hem aan, en smeekt om uitredding ... en een ander komt en gaat hem voor in het ontvangen van de hulp en uitredding des 'Heeren, En dat; terwijl die ander geholpen wordt, moet jezelf wachten. Is dat het geval in uw leven? Wees dan toch niet ontmoedigd. Denk niet, dat de Heere u vergeet. De Heere gaat met elk mens Zijn eigen weg. Het is waar, dat wij ons moeten haasten om tot Christus te komen. Hem moeten wij echter de tijd laten. Op Zijn tijd komt Hij. Hij vergeet hen niet, die op Hem wachten. Wees in plaats van ontmoedigd eerder bemoedigd. Schep moed uit anders behoudenis. Wie zal zeggen, hoe dit oponthoud Jairus gesterkt heeft. Maar tegelijkertijd zal hij getrappeld hebben van ongeduld. Want nu komt er nog iets anders bij. Terwijl Christus nog tot de vrouw sprak, komen er boodschappers uit het huis van Jairus. "Uw dochter is gestorven, wat zijt gij de Meester nog moeilijk ?" Valt het: u op, welk een groot misverstand er uit hun woorden spreekt? Het komen tot Christus beschouwen ze als een Hem moeite aandoen. Door Zijn hulp in te roepen bezorgt men Hem last. Nu, het dient meteen gezegd te worden, dat Jairus

dat helemaal niet doet. En u en ik, als wij tot Christus vluchten, evenmin. Weet u, hoe wij de Heere moeite aandoen? Door te zondigen: Bij monde van de profeet Jesaja klaagt de Heere erover. "Gij hebt Mij arbeid gemaakt met uw zonden; gij hebt Mij vermoeid met uw ongerechtigheden." De wereld staat daar in het geheel niet bij stil. En Gods volk denkt er ook zo weinig aan. Op zo vele wijzen doen wij de Heere smart aan. En wel het allermeest, néé, niet door te komen, maar door wèg te blijven. Jezus weende over Jeruzalem, met eerbied gesproken, niet, omdat Hij het niet aankon, maar omdat zij Hem niet nodig hadden. Nu is Christus in de hemel. Daar wordt niet geweend. Ook door Christus niet. Maar nu weent Hij in Zijn leden. Ambtsdragers, die wenen over hen, die in onbekeerlijkheid voortgaan. Een vader of een moeder, die in stilte wenen over een kind, dat eigen wegen gaat. Doch wat de Heere betreft, Hij heeft het graag, dat de mensen tot Hem komen. Het is Zijn spijze te doen de wil van de Vader. Het verkwikt Hem, zoals het eten en drinken iemand verkwikt. Dus dat woord, dat er gesproken werd tot Jaïrus was er wel geheel naast. Toch blijft er die verschrikkelijke boodschap staan. Het dochtertje is gestorven. Stop nu maar, Jaïrus. Het heeft nu geen zin meer. Het kind is dood. Nu moet alle hoop u ontvallen. 'En zo kan het ook nu zijn. Daar is iemand, die zijn nood voor Gods aangezicht heeft uitgeklaagd. Als nu aan u de vraag gesteld wordt, hoe het nu is, bent u misschien droevig gestemd. "Hoe het nu is? Wel, toen ik het eerst tot de Heere de toevlucht nam, was het erg. Maar nu is het veel erger. Nu is het hopeloos. Eerst was het: de wateren zijn tot aan de ziel gekomen. Maar nu is het: mijn hoofd is als bedolven door de golven van mijn ongerechtigheên. Vroeger was het, zegt een ander, mijn schuld is zwaar, maar nu ben ik alle uitzicht kwijt. Nu heb ik geen enkele weerstand tegen de zonde, en geen kracht om naar de wil van God te leven. En het lijkt wel alsof God Zijn aangezicht voor mij verbergt. Vroeger was het zo, zegt weer een ander, dat ik lettend op de omstandigheden van het leven nog een lichtpuntje zag. Met Gods hulp zou alles weer goed komen. Maar nu moet ik zeggen, dat dat laatste straaltje licht ook verdwenen is. Kijk ik naar links, kijk ik naar rechts, er is geen ontvlieden voor mij. Nu is het alles verloren. En dan kunnen de bestrijders nog komen, en zeggen: "Waar is uw God, op Wien gij bouwdet?" Omringd, ommuurd van alle kanten. Vastgelopen. Wat nu? Ziet, daar staat Jaïrus. In zware strijd. En wat doet nu Christus? Ja, ziet voor al op Hem. En van Hem lezen wij: "En Jezus terstond gehoord hebbende het woord, dat er gesproken werd, zeide . . ."

Hoort u het? Voordat Jairus kan vallen - terstond! - is er Gods goedertierenheid om hem te ondersteunen. Het woord wordt gesproken, dat een verslagen geest kan opheffen. "Vrees niet, geloof alleenlijk." Zo houdt de Overste Leidsman en Voleinder van het geloof een mens staande. "Vrees niet." Hoe vaak komen wij dat woord in de Heilige Schrift niet tegen? Het heeft de balsemgeur van de hemelse vertroosting en vrede in zicht. Het is een woord, waar God Zelf achter staat, en dat Hij spreekt tot allen, die in nood op Hem hopen. "Vrees niet, al is de duisternis zo dicht dat je geen hand voor de ogen kan zien."

"Vrees niet, al komen er hoge golven op u af." "Geloof alleenlijk." Ergens werd de opmerking gemaakt: Hoeveel troost zal dit woord al gegeven hebben aan velen, die in nood en beproeving zijn. God geve, dat ook heden. Dat het zal zijn als een licht op ons pad. Als het enige, dat geldt.

"Geloof alleenlijk." Nee, dat betekent niet: geloof maar. Er zijn wat mensen, die zo redeneren. Ze verzekeren zichzelf en anderen van een goede afloop zonder maar in het minst het levend geloof te beoefenen. In het ware en levende geloof gaat het om het persoonlijk geloofskontakt met Christus. We zien er iets van welk een gepaste Zaligmaker Hij is, ook voor ons. En midden in onze onmogelijkheid komen we er toe om onszelf aan Hem over te geven in een hartelijk vertrouwen. Dat geloof is een werk van de Heilige Geest. Dat wordt ons niet gezegd om het beoefenen er van voor ons onbereikbaar, te maken, maar juist om het ons mogelijk te maken. Deze Geest van God is nog steeds werkzaam om zondaren uit zichzelf uit te leiden naar deze Zaligmaker. Wij worden wel opgeroepen tot het geloof, maar dan tot een geloof, dat in afhankelijkheid van Gods Geest geoefend wordt. Richt als een arme in uzelf het oog naar boven. Daar is Hij tot onze hulp gereed. Reken alleen met Hem. Erken, dat u zelf onmachtig bent, ook maar iets goeds tot stand te brengen. Zie op Hem ondanks alles wat tegen is. Het is waar: wij zijn zwak en onmachtig. Doch Hij is almachtig. Wij zijn schuldig, maar de kracht van Zijn offer is zeer overvloedig. Zijn trouwen Zijn genade zijn er ook heden voor ontrouwen en afvalligen. Heb goede gedachten van deze God in Christus. Eén rechte gedachte van deze God in Christus zal al zijn als een heldere lichtstraal op uw misschien zo donkere en moeilijke levensweg. Staat er naar dit geloof te beoefenen.

Zonder dat zult ge niet bevestigd worden. En hebt ge eenmaal een zaak in Gods handen overgegeven, láát het dan ook daar. Het kan zelfs zijn, dat wij in de diepte gaan zingen:

'k Zal Zijn' lof zelfs in de nacht
zingen, daar ik Hem verwacht.
en mijn hart, wat mij moog' treffen,
tot de God mijns levens heffen.

Dan. is het niet erg, dat het van onze kant een verloren zaak is. Dat gemeentelid had gelijk die tegen zijn predikant zei: "dominee, als het verloren is, dan is het juist gewonnen.'. De touwtjes, die ons uit handen glippen, vallen in Christus handen. Er zijn mensen, die hier in dit leven nooit vastgelopen zijn, en die nooit werkelijk God hebben nodig gekregen. Hoe moet dat aflopen? Als bekerende genade niet tussenbeide komt, zullen zij straks vastlopen, vóór de Rechterstoel. Ja, vrees dan wel. Want als het straks een verloren zaak is blijft het dat voor eeuwig. Gelukkig, als wij het nu niet meer weten. 'Want nu is er nog een Zaligmaker, Die voor verlorenen raad. weet. Dat willen wij zien in onze derde gedachte.

3. een heerlijke zaak.

Christus gaat voort naar het huis van de overste. En naast of achter Hem aan komt deze man nu. Die weet het niet meer. "Leg Uw hand op haar", was Zijn verzoek geweest. Maar wat nu? Hier ontvangen wij een les voor eigen geestelijke leven. God helpt, ja zeker! Maar het gaat in de beleving altijd anders dan wij denken. Alle armen en ellendige, die het geleerd hebben tot God de toevlucht te nemen, worden gevoerd langs wegen die zij *niet* gekend hebben. Op die wegen vergaat onze wijsheid geheel en al, en moeten wij alles aan God overlaten. En zo komt Christus aan bij het sterfhuis. De begrafenisonderneming is al gewaarschuwd. Het gejammer van de gehuurde klaagvrouwen en de klaagmuziek van de pijpers klinken al op uit. het huis. 't Festijn van de dood is in volle gang. En dan zegt Christus: "Wat maken jullie toch een lawaai. Het kind slaapt." Natuurlijk voor het gewone oog is het gestorven. Maar de dood heeft hier *niet* het laatste woord. Zoals iemand van de slaap ontwaakt, zo zal zij ontwaken. Bent u al eens uitgelachen om wille van het evangelie? Vind . het maar niet vreemd! Hier wordt Christus Zelf uitgelachen. "En zij belachten Hem." Dood is toch dood!
Maar daar staat Hij, Die de Opstanding en het Leven is. Hij jaagt ze eruit. Waar de Levensvorst komt, moeten de slippendragers van de vorst der duisternis wijken. Hij gaat naar binnen. Met drie van Zijn discipelen, die

steeds de aanschouwers van Zijn onbegrijpelijke koningsheerlijkheid mochten zijn. En met de moeder van het kind. En met Jairus zelf. "Ja, komt u ook maar mee. Volg Mij maar. Richt het oog op Mij. Wat geen oog ooit heeft gezien zal nu geschieden." En de hand vattend van het kind, zeide Hij tot haar "Talitha kûmi," dat is, "gij dochttertje, Ik zeg u, sta op."

De evangelist geeft ons naast de vertaling de woorden, zoals zij Oorspronkelijk geklonken hebben in die kinderkamer. Zo teer en zo groot zijn ze.: "Ik zeg u' ... "Wat heeft het voor zin om tot doden te spreken? Maar als Christus spreekt daalt door Zijn Woord levenwekkende kracht in. Hij Zelf is de Levensvorst. Hij zal de dood overwinnen. Hier geeft Hij al een voorproef van Zijn overwinning. Voor Hem moet de dood opzij, En het meisje staat op tot .verbazing der beschouwers. "Geef ze maat te eten", zegt Christus .. Een gezond kind heeft toch honger. Zo volkomen doet Hij Zijn werk. Is dat geen heerlijke zaak!

En nu, deze Zaligmaker leeft nog. Hij leeft om wonderen te doen. Hoe erger het met ons gesteld is hoe meer Hij Zijn kracht en Zijn genade kan verheerlijken. "Het is verloren met mij", zegt iemand. "Ik ben dood in zonden en misdaden." Hoor dan, . en uw ziel zal leven. Geef biddend acht op Zijn stem. De ure komt en is nu, dat de doden zullen horende stem van Hem, Die spreekt. "Ik heb de dood verdiend", zegt een ander. Het vonnis van de dood zal aan mij worden voltrokken." Hoor dan. Er is een Zaligmaker. Zijn Naam is Jezus. Hij zoekt het verlorene. Om Zijntentwil worden zondaren voor eeuwig van de straf ontheven. Is dat geen heerlijke zaak? Ja, onbegrijpelijk. Uit genade wordt het geschonken. Blijf niet van verre staan. Vrees niet.: geloof alleenlijk.

"Vroeger", zucht u misschien, "was het alles anders in mijn leven. Toen leefde ik in Gods gemeenschap: Maar nu is alles dor en kwijnend. Kan Hij nog wonderen doen aan de doden ?" J a, dat kan Hij ! Ook heden. Hij heeft maar te spreken, en het is er. Wat hebben wij te doen in onze onmogelijkheden? Dat is acht te slaan op Zijn stem. Te letten op Zijn Woord. Klaagt u erover dat u door de hardheid van uw hart het woord Gods krachteloos dreigt te maken? Doe dan, zoals de mensen in het ziekenhuis Bethesda in Jeruzalem. Daar lagen ze rondom de vijver, wachtend dat een engel neerdaalde, en het water aanraakte. Verkeer zo onder het woord. Biddend en verwachtend, dat God Zelf door Zijn woord en Geest wonderen doet. Ook wat onze levensomstandigheden betreft kan Hij door de onmogelijkheden heen breken. Hij is ook nu de Machtige, Die, waar onze wegen doodlopen, een geopende weg kan schenken.

Doch ook als Hij anders helpt dan wij denken, zal Zijn genade toch genoeg zijn. En doet Hij ons roemen in onze zwakheden. Ja, zegt u, maar in deze geschiedenis van Jairus zien wij, dat een meisje uit de doden wordt opgewekt. Maar hoe gaat het dan met onze doden? Wel, dan komt het hierop aan voor de doden, of beter nog voor de levenden, dat zij met de Heere leven, om dan ook in de Heere te sterven. De wereld zegt dan ook nu : "Dood is dood. Het is een verloren zaak." Maar Christus zegt: "Uw man, uw vrouw, uw kind slaapt." Dat donkere graf is een slaapstede. En in Zijn toekomst zal Hij Zich verheerlijken in de zalige opstanding van al de Zijnen. Hij zal wonderbaar zijn in al Zijn heiligen. Zij, die de Heere verwachten zullen niet beschaamd worden. Hoe het ook gaat. Hij doet boven bidden en boven denken. Eén vraag rest nog. Wat zijn wij: mèt of om zo'n Zaligmaker verlegen? Het eerste is toch niet het geval? Hebben wij dan niets te doen voor Hem, Die alles voor ons wil zijn ? Bedenk u toch, eer u Hem voorbij gaat. Doe uzelf geen kwaad. Bedroef Zijn Geest niet. Hij wacht nog om genadig te zijn.

Bent u om Hem verlegen? Is de Heere u onmisbaar? De nood drijft u uit.

De Heere trekt. Weet dan, dat Hij Zich niet onbetuigd zal laten.

Hoor tot uw vertroosting deze woorden :

Zalig hij, die in dit leven
Jakobs God ter hulpe heeft ;
hij, die door de nood gedreven,
zich tot Hem om troost begeeft ;
die zijn hoop in 't hach'lijkst lot
vestigt op de Heer', zijn God.

Amen

Soest P. H. van Harten

